

Kedves Fiaim!

**Főtisztelendő Paptestvérek, Diákónusok, Papnövendékek!
Szentelendők hozzátartozói!**

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Szent Péter és Pál apostol ünnepén, lelkünk visszaszáll a múltba, oda ahonnan a két főapostolnak az élete elindult a Krisztus követés útján, ott vagyunk Fülöp Cezáriájában, lelkünk látja a damaszkuszi utat, és végigpásztázzuk azt a hatalmas életutat, amit az egyház két főapostola Jézus Krisztus iránti szeretetben egészen a vértanúságig megjárta. S látjuk, ha már voltunk Rómában magunk előtt a Szent Péter bazilikát, Szent Péter sírja fölé épített hatalmas templomot, a Via Appián Szent Pál sírja fölé emeltetett ismét csak nagy bazilikát. Ők, akik Krisztusért meghaltak, élnek. Nem azért, mert az emberi emlékezet őrzi őket csak csupán, és még templom is épült sírjukra, hanem az a Krisztus, aki élte őket, aki úgy vallott meg Szent Péter, hogy **„Te vagy a Krisztus az élő Isten Fia”**/Mt 16,16/. Az élő Isten Fiának pedig van hatalma ahhoz, hogy a halálból is életre keltsen bennünket, és a halál után is élhessünk. A szentek azok az emberek, akikről egyházunk hivatalosan is kimondja, hogy véglegesen megdicsőülten Istennél vannak. Így Szent Péter és Szent Pál apostol is él, jelen van még a szentmisében is, és az ő életük az számunkra példa és egy kegyelmi közbenjárás. Minden pápában továbbél Szent Péter apostol lelki módon, mert Jézus nem egy emberöltőre szabta meg az egyházát, hanem az idők végezetéig, ezért amit Péternek mondott, hogy **„és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat”**/Mt 16,18/ ez most is a világ végezetéig is érvényes. Szent Péter személyében, aki viseli ezt a tisztséget, mindig a jelenlévő és jelenkori római pápa az, aki számunkra mértékadó és mérvadó.

De Szent Pál is valamiként ott él mindannyiunkban, ott van a misszionáriusokban, a missziós lelkű papokban, mert ő elmondta azt, hogy Krisztus szeretete sürgeti őt. Mindenütt ahol hirdetik az evangéliumot, ahol tanúságot tesznek Jézus Krisztusról, ott él Szent Pál szelleme, aki nem akart másról tudni megtérése után, mint Jézus Krisztusról, aki után futott és élete végén teljesen azonosulva vele azt

mondta: „**élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem**”/Gal 2,20/.

Éppen ezért kedves fiaim: Gergő és Zoltán mégjobban Krisztushoz kell, hogy kapcsolódjatok a papság szentsége által. A keresztség volt az első és legfontosabb szentség, amiben már odakötöttétek magatokat Krisztushoz, hiszen kereszténynek lenni annyit tesz, mint krisztusi embernek, így mindannyiunknak, akik megkereszteltek vagyunk, a nevünknek hűségnek kell lenni, krisztusi emberré kell válnunk. De a papság, még egy fokozattal közelebb visz benneteket, hiszen Jézus Krisztus küldetéséből részt kaptok. Részt kaptok, hogy hirdessétek az Igét, ahogy Jézus Krisztus hirdette, körbejárjatok jót cselekedvén, és mutassátok be azt az áldozatot, amit Jézus bemutatott a kereszten, és azt szentségi módon elővételezte az utolsó vacsorán, amelyről meghagyta nekünk, hogy „**ezt cselekedjétek az én emlékezetemre**”/1Kor 11,23-25/. S végülis azóta teszi ezt egyházunk, a papság szentsége őrzi és megeleveníti Jézusnak a szavát, végrendeletét, s így Jézus Krisztus szentségi módon, szavában, a hívek közösségében jelen van közöttünk. A papi életformák lényegükben mindig ugyanazok, de az időknek megfelelően külsőleg, stílusban sokat változhatnak. Korábban ötven – hatvan évvel ezelőtt szinte törvényszerű volt, hogy aki elvégezte a gimnáziumot és érezte a belső hívást, akkor azonnal jelentkezett a szemináriumba. Ez ma már sok esetben nem így van, hanem különféle életutakat járnak be az emberek, mire eljutnak a szentelési oltárig. Ez lehet jó is, hiszen egyfajta élettapasztalat segítheti a felszenteltek, hogy Krisztus követségében járjanak. Így ti sem az érettségi után, hanem közgazdasági egyetem után, aztán tanári, tanítói oklevéllel jutottak ide, és most a hívás küldetéssé válik. A küldetéshez mindig a Krisztushoz való legszorosabb kapcsolat adja a belső lelki tartalmat, de meg kell keresnünk a mai világban az igehirdetésnek, a lelkipásztorkodásnak a megfelelő módját. Még az is, aki nincs benne szorosabban az egyházunkban az is felfigyelt arra, mintha egy korszakváltás történt volna Ferenc pápánkkal, a maga közvetlenségével, a mindennapi tanításával, ahogy ő hozzánk szól, ahogy ő utat mutat nekünk. És a papsághoz is kifejezetten azt az üzenetet intézte, hogy legyünk lelkipásztorok ne tisztségviselők. Mert valamiképpen tisztség a papság is, de nem annak kell megjellegeznie, hogy kiírjuk a plébánia hirdetőtáblájára, hogy a fogadás, a fogadóórák ekkor és ekkor vannak, ez csak praktikum lehet. De mi nem ilyenfajta

tisztségviselők kell, hogy legyünk, hanem lelkipásztorok, akik Jézushoz hasonlóan a jó pásztor lelkületével járnak körül a világban. S azt is elmondta minap Szentatyánk, hogy az Isten atyaságát valamiképpen képviseljük az emberek között. Érdekes módon az újkorban ez a megszólítása lett a papoknak, hogy atyák, korábban tisztelendő úrnak, plébános úrnak, káplán úrnak szólították elsődlegesen, talán hivatalosan is ezt kell mondanunk, de így látszik meg, hogy értelmeznünk kell a Szentírás szavát, hiszen Jézus azt is mondja, hogy: **„Atyának se szólítsanak közületek senkit a földön, ... Oktatónak se hívassátok magatokat,... meg mesternek sem”** /Mt 23,9-10/. Már maga Szent Pál is lélekben atyjának tartotta azokat, akiket megkeresztelt, s az első szerzetes közösségek vezetői is úgy voltak, mint abbasok, atyák, annak lelkületével, amit egy atya jelent. Hát ezt talán azért is fontos hangsúlyozni, mert eléggé apa nélküli világban élünk, nagyon sok gyermeknek nincs is igazi apa képe, a gondoskodó, a fegyelmező, de ugyanakkor mindent megtevő és szerető apakép sok fiatal életéből hiányzik. És az a pap, aki Isten atyaságát próbálja lefordítani az emberek között, ugyanezt megtapasztalja. Meg fogjátok tapasztalni majd életetek folyamán, magam is emlékszem olyan esetre, hogy egy fiúcska, akinek éppen akkor az apja börtönben volt, az anyja elhagyta őt, mindennap jelentkezett a plébánián megkérdezte, hogy mikor lesz az esti mise. Értelmes gyerek volt, és nem tudtam elképzelni miért kérdezzeti. Egy idő után rájöttem arra, hogy ennek a gyereknek nincs apja. S be akar jönni, hogy szót váltson valakivel. S ettől kezdve éreztem azt, hogy foglalkoznom kell vele, ezzel a gyerekkel. Valamit éppen keresett, egy apát. A lelkiatyaságnak a feladata az egy életre szóló. Így legyetek ti is ebben a mai világban Isten atyaságának a képviselői, úgy legyetek igazi lelkipásztorok. Ez önmagában egy egész életre példát, feladatot és célt ad nektek.

Még egy ünnepre jöttünk össze a mai napon Szent Péter és Pál ünnepe és a papszentelés ünnepe, hogy éppen húsz éve van annak, hogy Boldog II. János Pál pápánk a Hungarorum Gens – A magyarok népe kezdetű bullájával létrehozta a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegyét. Azért volt erre szükség, mert a Trianon nemcsak a polgári vármegyéket, az egyházmegyéket is átszabdalta. Alig maradt egységes egyházmegye, mert vagy kivettek belőle, vagy voltak olyan egyházmegyék, amelyek a történeti Magyarországról, hogy így mondjam belógtak még a mostani kis

Magyarországba. Nyilvánvaló volt, hogy rendezni kell ezt a helyzetet, hiszen megtörtént az, hogy a váci püspök, a szegedi püspök szomszédjában bérmált, mert még Dorozsma még odatartozott. És mégis, amikor még ezt a pápai bullát megkaptuk, nem mindenki vette jó szívvvel. Hiszen aki egy egyházmegyéhez tartozott, nagyon fájlalta, hogy átkerül egy másikba. S így voltam én is, hiszen váci egyházmegyes voltam, ráadásul itt kecskeméti piarista diákként különösen is szerettem Kecskemétet. Titkos vágyaim között még az is benne volt, hogy ha én egyszer mondjuk egy Czollner téri kistemplomnak a papja lehetnék, igen megbecsülném. De hát akkoron pesti előjáróként, spirituálisként csak fájdalom volt, hogy elveszett a Váci egyházmegye számára ez a város és több más város is. Amikor kineveztek kalocsa-kecskeméti érseknek, akkor egy tanítványom, aki ezt tudta, hogy szomorkodtam miatta, ő ezt írta nekem levelezőlapon: miután annyira sajnálta, szerette, most visszakapta. Igen így van ez, hogy van, mikor elveszítünk valamit, utána visszakapunk. Az egyházmegyékre azért is szükség van, hogy kormányzatilag összefogható legyen és egy területnek a papjai a közös gondban, a közös feladatban összekapcsolódjanak és legyen egy sajátos lelkeségük is. Nem mintha a katolikus egyház nem írná fölül az egyházmegyét, hiszen a katolikus szó annyit jelent, hogy egyszerre egyetemes, általános, egyszerre egész, ezért mi otthon vagyunk a világ bármelyik katolikus templomában. S még ha azt vesszük, hogy Isten országa még nagyobb és szellemibb valóság, amit Jézus hozott, akkor méginkább általános és egyetemes a mi létünk a Krisztus követésében. És mégis mi emberek olyanok vagyunk, hogy valahol szeretünk otthon lenni. Tamás Árontól kérdezték: hogy miért vagyunk a világon? Azért, hogy valahol otthon legyünk benne. Az Isten országáért és azért fáradozunk, és azért vagyunk benne, hogy valahol otthon legyünk. Ebben a globalizált világban az embereknek kiirtják a honvágyát, kiirtják az otthonlét érzetét. Mert egyik pillanattól a másikra mehet a világban, nincs már honvágya sokaknak nincs otthonérzete. De ilyeneknek hogy lehet arról beszélni, hogy vágyódunk az örök haza iránt, hogy honvágyunk van az örök hazára, és otthon akarunk majd lenni. Hát a földön sem volt neki otthonérzete, nem volt neki vágyódása egy hazához, még az az előérzete sincs arra, hogy amikor azt mondjuk, hogy a végleges hazánk odaát van. Azért adja Isten szívünkbe ezt az érzést, hogy ezt transzponálni tudjuk az üdvösségre, hisz nincs maradandó hazánk a földön. De amíg itt vagyunk, ezt a hazát építjük, de az egyházmegyét is, ezért fáradozunk, hogy ott

majd végleges helyet kapjunk. A papoknak ez is feladata, hogy otthon legyenek. Volt egy előjárónk még az egri szemináriumban, aki azt mondta, hogy még káplán korodban is rendezd be úgy a szobádat, hogy otthonérzeted legyen. Hiszen a káplánság még sokkal rövidebb stáció egy-egy ember életében, minthogyha plébánossá lesz. De legyél valahol otthon, és ez nagyon fontos. Mert aki nincs otthon, másoknak sem tud otthont teremteni. Az nem tudja az egyházközséget bensőségessé, otthonossá tenni. Milyen szükség van erre. Ilyen városban, mint Kecskemét már nagyon sokan idegenek, még egy templomban is. De a papnak épp az a feladata, hogy azokat az embereket összehozza, akik odajárnak, az otthonérzettel, az atyai háznak a lelkiületével. De ezt csak az tudja megtenni, aki maga atyaként viselkedik a hívekkel. Itt van tehát a kapcsolódás ebben az ünnepekben mit most mi megélünk, Isten atyását adjuk tovább lelkipásztori helyünkön, és így adunk hálát ezért az egyházmegyéért, ez most már így hoz bennünket össze; s ugyanakkor a nagy egésznek is része vagyunk és előttünk állnak a nagy példák, a szentek, a krisztuskövetők, akik végig hűségesek voltak. Egy ember mikor befelé jöttünk megszólított: Érsek úr jól szentelje fel őket, hogy ki ne lépjenek. Nem akármilyen kívánság, hogy maradjatok meg hűségesek. Én ezt kérem, és ezért imádkozom, mert a hűség akkor kezdődik, amikor az embernek már nincs kedve hozzá. Hogy megmaradni az a kezdeti elköteleződés, az a bizalom, mondhatni talán az a tüzes lélek is meg legyen bennetek a hűség formájában. Ez az értelme a Krisztushoz kapcsolódásnak, hogy Ő hívott, küldött, most már Vele vagyok. Ezt a véglegességet mondjátok majd ki itt a szenteléskor, én ezért imádkozom, ezért imádkozunk mindannyian és erre kérjük Isten áldását. Amen.

Dr. Bábel Balázs

kalocsa-kecskeméti érsek